

Finguttens Frieri.

(Gammel bekjendt Melodi.)

Nu er det kommen i mine Lanter
At ville lede mig op en Ven;
Ja ud paa Søen jeg monne vanke,
Der havde jeg mangen fornoielig Stund.
Alt hen til Bergen jeg vilde seile,
Der saa jeg Piger saa tyk som Sand;
Jeg onsker, at jeg var deres Lige,
Og at jeg var udaf samme Stand.

Jeg gif og stued' paa disse Piger,
Min Glæde den var usigelig.
Jeg til min Staldbroder monne sige
At disse Piger behager mig.
Der ser jeg En, som er over Alle
Gid hun blev med mig til Finjans Land;
Jeg vilde gjerne med hende tale,
Men her paa Gaden gaar det ei an.

En Thorstdags Aften gif jeg og tænkte;
En Fredags Aften saa kom jeg did;
Jeg saa en Frier alt monne vente,
Jeg blev modtagen paa bedste Vis;
Jeg var vel fremmed og lidt undselig,
Men endda voved jeg ligesvem,
Jeg haaber, at jeg kan fixere,
Jeg maa vel tro at det kan gaa an! —

V box 14: 420

Vakre Flilke, du maa ei tvivle,
Thi jeg er opfødt i Finjans Land;
Ja Finjans Land har jeg allerkjærest,
Der hvor jeg vanter og hvor jeg faer.
At naar Du bare, min vakre Flilke,
Vil blive med mig til Finjans Stov;
Jeg vil ei ønske mig større Lykke,
At gid vi bare var alt ihop.

Dg er det Sandhed som Du siger,
At Du er Finne og er saa fin;
Gud hjælpe mig da, som Dig her lover
At sove sødt udi Armen Din.
Hvorledes agter Du Dig at leve,
Ja allerhelst med Din norske Mød;
For deres Mad kan jeg ikke æde,
Gud give mig heller det tørre Brød.

I Finjans Stove skal du ei svelte,
Men leve der udi godt Forsyn;
Ja udi Panden der skal du smelte,
Det Bjørneskæft udi Isterhin,
Dg dyppe det i den sure Lanken,
Som voger der baade Dag og Nat;
Dg æde Kjerngraut og Museskumper
Dg have Gjestebud til hver Dag.

Hve Gjestebud var vel galant,
Men det er kostbart at leve saa,
Det saar vel være for mig det samme,
Naar jeg kun faar det hvert Fjerdingaar.
Jeg frygter mest for den Vinterkulden,
Thi jeg er født udi varme Hus;
Dg mine Klæder er alt for tynde,
At leve der udi Sne og Slud.

Paa Finjans Stove skal du ei fryse,
Ei heller mister Du Helsen Din,
Thi under Bjørnesælven skal Du smyge,
Dg sove sødt udi Armen min!
Ja Lapstindstroien og Bjørnekjolen
Ja Hensdyrskolter og Elstindsflo;
Dg Næverumpe som Ring om Halsen,
Det bruger Fingubben hvor han bor.

Ja attehundred og femten skreven
Den første Juni ved Klokken fem,
Da kom jeg hjem med min vakre Flilke,
Fra Norges Grændser til Finland hen;
Ja attehundrede og femten skreven,
Da kom jeg hjem til mit Fødeland;
Da kom jeg hjem til de grønne Lune,
som speiler sig i det klare Vand.

Dg al den Glæde, som er mig ytret,
Det er umuligt at tale om;
Da kom de frem mine fire Søstre,
De vare staseret fra Top til Taa;
Paa deres Maade saa var de fine,
Men da de kom hen til Flilken min,
Da blev de jotte, da blev de stygge,
Da blev de værre end Skovens Dyr.

En ny, lystig Kjerlighedsvise.

Mel. Jeg ved vel hvor der stander et Slot.

1. En stjerneklar Aften i Roligheds Lund spadsered'
jeg blandt Blomstrene skønne, Jeg taus af Forundring
stod stille en Stund og hørte paa Natergalstemme.

2. Imens jeg spadsered' og vandred' omkring, Dg
tænkte paa Herrens Belgjerning, Som skabte saa mange
velgjørende Ting Til Fryd for enhver i sin Næring.

3. Jeg pludselig hørte en kvindelig Røst, som med
henrykkende Stemme; Den Stemme kom fra yndeslylde
Bryst; Thi jeg vil min Sandhed fremsende.

4. Hun sad ved en Kilde med Roser i Haand, Hun
saa op til Himlen med Smerte: O naadig' Gud Fader;
Du lindre det Vaand, Som ligger saa tungt paa mit Hjerte.

5. Jeg gik saa frimodig til Jomfruen hen, Dg sagde
til hende: Min Pige! Tillader De mig at være Deres
Ven, Jeg synes De kan være min Lige.

6. Med Lærer i Diet hun svarede mig: Det kan je slet ikke min Herre! Vil De mig adlyde, saa gaa Deres Vej, Og lad mig alene kun være.

7. Jeg stod da lidt stille, betænkte mig, Mens Blodet i mig monne strømme, Hvad monne vel skade den Jomfru saa fin, Imens hun vil være saa ene.

8. Har De nogen Fader eller Moder paa stand, Har De nogen Sødsvend' ilive? Har De nogen Elsker i dette vort Land? Besvar mig da dette min Pige!

9. Hun blev ved min Tale saa bleg som et Lig, Og saa op til Himlen og sukede: O naadige Herre, jeg sigge skal dig, Hvorfor jeg mit Hoved maa bukke.

10. Min Fader et druknet udi dette Vand, Min Moder hun sørged' saa saare; Derfor maa jeg leve saa kummerlig hen, og sælde de modige Lærer.

11. En Broder jeg havde, som ogsaa forsvandt, Han eiled' paa Bølgen den grumme; Syv Aar er det siden jeg talte med ham, Intet Brev jeg monne bekomme.

12. En Elsker jeg havde, som ogsaa forsvandt, Hans Fader det ei kunde lide; Thi sendte han hannem i fremmede Land, For vi fra hinanden skuld' blive.

13. Hvad hedte den Elsker, som utro saa var? Svar mig paa dette min Pige; Sig mig af hvad Herkomst han var? Kan Du mig det hastelig sigge.

14. Hertug Carl saa hedte hans Fader paa stand Og Sønnen hedte Ludvig med Hre. Tre Aar er det siden jeg talte med ham, Gud ved om jeg ser hannem mere.

15. Jeg stod da lidt stille, betænkende mig, Mens Blodet mon flyde med Varme. O yndige Lise! o er det da dig? Kom hid i din Ludvigs Arme.

16. Saa blev da den Pige saa inderlig glad, Dermed ogsaa Ludvig tillige, Fordi han nu saa sit Dnsse oplydt Og fandt der sin elskede Pige.

Pris 10 Dre.

Tilfjæbs hos G. B. Strøm.

[Kra] u. a.